

Sniegpārslīņas stāsts.

Tālā, tālā, aukstā Ziemeļu zemē, Sniega karalienes valstībā, dzīvoja tūkstošiem mazu sniega meitenīšu- sniegpārslīņu. Pie mazākā Ziemeļu vēja pūtiena vieglas un graciozas tās griezās un griezās nerimtīgā sniegpārslu dejā no agra rīta līdz vēlam vakaram, bet reizēm pat nakts stundās, kad visapkārt valdīja bezgalīga tumsa un stindzinošs aukstums.

Kad Ziemeļi saniknojās, tad nu vajadzēja glābties, kur vien var, - gan savu māsiņu pulciņā, gan Sniega karalienes milzīgā mēteļa atlokā, gan reizēm paša Ziemeļa bārdā, ja pietika veiklības un atjautības, jo viņš savā trakumā visu sagrieza tādā virpulī, ka sniegpārslīņām līkās- pēdējā stundiņā klāt.

Tā vienreiz, pēc Ziemeļa trakajiem pūtieniem, viena maza sniegpārslīņa tika izrauta no savu māsu vidus un pakļauta Ziemeļa visiznīcinošajai varai. Viņa virpuļoja, gāzās, apmeta neskaitāmus kūleņus un beidzot juta, ka lido kaut kādā miera pilnā valstībā, kurā valdīja zaļā dūmaka, dažādu dīvainu ķemu kustības un galvenais - miers, miers – pilns savādām smaržām, attālinātām skaņām un kaut kādu neizdzīvotu noskaņu pārpildīts. Sniegpārslīņas trauslo augumiņu pārņēma dīvainas trīsas no vientulības un iespējamās briesmu sajūtas.

Pēkšņi atkal viņa sajuta dīvainu pūtieni – ne tik ledainu un iznīcinošu kā Sniega karalienes valstībā, bet pietiekami spēcīgu un iepriecinošu, kas lika virpuļot, dejot, traukties, gāzties un justies īpaši brīvai. Īsu brīdi aizmirsās vientulība, briesmu sajūta nezināmā priekšā, un atkal uzvirvoja bērnišķīgais dzīvesprieks, trakulība un bezrūpība. Tā viņa lidoja un draiskojās vēl ilgus mirkļus, kamēr atsitās pret kaut ko mirguļojošu, caurspīdīgu, kas bija pilns ar sev līdzīgām sniegpārslīņām, kuras nevis kustējās, bet bija dīvaini piestiprinātas pie caurspīdīgās virsmas. Sniegpārslīņa mēģināja uzrunāt savas līdzinieces:

„Māsiņas, kur es atrodos? Kāpēc jūs nekustaties? Varbūt esat noburtas?”

Atbilde nesekoja. Tikai aiz caurspīdīgās virsmas valdīja kaut kāds īpašs troksnis un kustība. Sniegpārslīņa sasprindzināja sava sīkā augumiņa visus spēkus un pieplaka caurspīdīgajai virsmai. Viņa pirmoreiz ieraudzīja kaut kādus Dīvaiņus, kuri nepārtraukti kustējās, vicināja pāri galvām baltas sedziņas, viens otru grūstīja un nepārtraukti kaut ko auroja, kas nelīdzinājās Ziemeļa auriem. Tikai viena Dīvaine gandrīz nekustējās. Viņa pagriezās pret caurspīdīgo virsmu un sniegpārslīņai pretī sāka vizēt zila, zila gaisma, kas viņai atgādināja Sniega karalienes valstību, kad bargais Ziemeļis pēc trakajiem pūtieniem bija noguris un atlaidies savā Ledus pilī atpūsties.

Pirmoreiz Sniegpārslīņas aukstā sirsniņa pildījās ar iepriekš neizjustām sajūtām. Viņā radās vēlēšanās pieskarties šai Dīvainei un radīt viņā prieku, kādu Sniegpārslīņa juta savās pūtiena dejās.

Tad noskanēja dzinkstoša skaņa un Dīvaiņi kļuva mierīgi tāpat kā Sniegpārslīņas nezināmā draudzene. Pretī visiem nostājās kaut kāda būtne, kura bija mierīga un sāka vicināt visu priekšā tādu kā Sniega karalienes burvju nūjiņu. Atskanēja liegas skaņas, kas ieaijāja un lika atcerēties mīkstās sniega pēļu gultas, kurās pēc straujajām dejām mēdza atpūsties neskaitāmi miljoni sniegpārslu. Tā nemanot Sniegpārslīņa iesnaudās un sapņoja, ka viņa atrodas kopā ar savu māsu pulkiem jau zināmajā un pierastajā valstībā.

Pēkšņi miegā viņa sajuta tādu kā grūdienu, kas atrāva Sniegpārslīņu no caurspīdīgās virsmas un lika lidot pretī dīvainajai tumsai un tukšumam. Lidojums likās nebeidzams, baiss un bezgalīgs, bet piezemēšanās mīksta un patīkama. Kad viņa attapās, pretī raudzījās tā pati pirmītējā zilganā gaisma, kas auksto sirsniņu pildīja ar kaut ko neparastu un neizjustu.

Sniegpārslīņa savā maigajā sniegpārslu valodā maigi nočukstēja:

„Kas tu esi, vai es varu ar tevi iepazīties un sadraudzēties?”

Draudzene sajuta Sniegpārslīņas uzrunu kā maigu dūnu šalles pieskārienu. Strauji apskatījās visapkārt, bet nevarēja saprast, kas notiek. Vai tas ir nejaušs vēja pūsmas pieskāriens, kas licis vieglajai šallei uzplīvot maigā pieskārienā vaigam?

Tad Sniegpārslīņa čukstēja skaļāk:

„Es esmu vientuļa un nezinu, kā nokļūt mājās? Palīdzi!”

Draudzene atkal neko nesaprata, tikai spēji raidīja savas zilganās gaismas divus starus, kas sajaucās ar karsta pūtiena dvesmu. Sniegpārslīņa izejojās visā savā spožumā un juta, ka pamazām pārvēršas par sīku pilienu.